

Klokkelyd.

Nu gaar der Klang mod Vinterfry
Fra hvert et Taarn, i hver en By.

Nu bære hundreb Klokker Bud,
At Danmarks Konge staar for Gud.

De tone fjernt i Aftnens Vind
Som Sukke fra et sorgfuldt Sind;

De sige: Mand og Kvinde, knæl
Og bed en Ven for Kongens Sjæl!

Han var en Herfer, gjæv og god,
Tag Du ham, Verre, mildt imod!

Udflet hans Synders Regnebræt,
Og gjør ham Dommens Time let!

Han røgted tro sit Kald, saavist
Han elsked Danmark først og sidst,

Saa sig og Gattig, Fri og Lav
Nu sætter Taarer ved hans Grav.

Tag Folkets Graad, o Herre god!
Mistandelig som Syndebød,

Og sient, for at hans Kjærlighed,
Der døbe Konge Himlens Fred!

Saa gaar der Klang mod Vinterfry
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Og hundreb Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staar for Gud.

De klinge lydt som Varselskraab
Til ham, der nys sit Kongedaab.

De tale: Du, som nærmest gaar
I Følget bag den forie Vaar,

Gaf nærmest i den Tabtes Fjed
Fremad mod Danmarks Kjærlighed!

Du, som skal staa, hvor Fredrik stod,
Og styre Kongesnekken god,

Foran Dig straalere blank og stor
Hans Ledesjerne høit i Nord;

Sku fast mod den i Malm og Blæs,
Og styr som han, det baader bedst!

Du, som skal føre Danmarks Flag
I Fredens Veg, paa Kampens Dag,

Løft det, som han, med freidig Haand,
For Folkets Sag, i Friheds Aand!

Vær hætt, som han, vor Vres Tolk,
Med Dig er Herren og dit Folk!

Saa gaar der Klang mod Vinterfry
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Og hundreb Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staar for Gud.

De lyde høit med Kobberst
Som Kampkraab fra et modigt Væst.

De raabe: Folk, stat op til Strid!
Til Sorg og Graad er nu ei Tid.

Allt svæver frem et Hav af Ord,
Snart følge Hjender i dets Spor.

Spænd Bæltet fast, tag Sværd i Haand,
Stel paa Dig selv og Nordens Aand!

Og sil Du aldrig Venner fleer,
En Ven i Himlen paa Dig seer.

Kong Fredrik stander høit i Sku
Og fryder sig ved Kampens Gny.

Staa fast og værg om Slesvigs Jord,
Der var det, han til Himlen før.

Guld Tøynet ud fra Hav til Hav,
End er ei gravet Danmarks Grav.

Mænedersværdet briste skal,
Og Korset vaie høit paa Val.

Af Mattens Malm og Vaabenbrag
Der sigte skal en Seiersdag;

Og Sol skal lydfør Thyras Vold
End speile sig i Danmarks Skjold!

Saa gaar der Klang mod Vinterfry
Fra hvert et Taarn, i hver en By,

Mens hundreb Klokker bære Bud,
At Danmarks Konge staar for Gud.

Kjens Politik.

Den 10de Decbr. 1863.

I et alvorligt Tielik er det langt gavnligere, at betragte Forholdene, saaledes som de virkelig ere, end at hengive sig til falske Illusioner, og derfor fremhævede vi alt i forrige Uge, at det svenske Cabinets Beslutning med Hensyn til et nordligt Forsvarsforbund ingenlunde var uigenkaldeligt fattet, og at vi derfor i Farens Stund ubelukkende maatte stole paa os selv. Grev Manderströms Udtalelser til Rigets Stænder, der gif ud paa, at man havde gjort sig urigtige Forestillinger om den Tilmærelse, der virkelig havde fundet Sted mellem de tre nordiske Riger, hans Mundskrivelse til Sverigs og Norges Stænder i Udlandet, hvori han ikke med et Ord omtaler, at hans Regjering søler sig forpligtet til paa anden Maade end de øvrige Deeltagere i Londontractaten at deeltage i Striden og endelig det ivendte Tyrone, der sikkert har krydset mange imellem de to kongelige Venner allerede aftalte Planer, alle disse Omstændigheder bebudede et Omflag i Kong Carls Politik. Det viser sig desværre, at Haabet om at see et nordligt Forsvarsforbund er glippet, og i den Throntale, hvormed Kongen den 8de Decbr. sluttede den svenske Rigsdag, indskrænkede han sig ogsaa kun til at udtale sin Sorg over de Fæer, der true Danmarks Konge og Folk, medens han udtrykkelig erklærede, at man ikke maatte forlange, at Sverig ogsaa skulde lægge sit Sværd i Bægiskaalen. Efterretningen om, at den svensk-norske Regjering har trukket sig tilbage fra Forsvarsforbundet, som flere af vore politiske Notabiliteter havde erholdt, stadfæstet ogsaa af „Dagbladet“, der tillige vil vide, at den angivne Grund er, „at Striden om Arvefølgen maa indbringe alle de Magter, der have undertegnet Londontractaten, og at Sverig-Norge derfor ikke kan stille sig anderledes end de øvrige Magter“. Efter hvad vi have hørt, skal Grev Manderström ligeledes have udtalt, at hans Regjering troede at kunne virke bedre for Danmarks Sag, naar den holdt sig udenfor Kampen, end naar den optraadte aktivt deri. Men foruden det Anførte maa Hovedgrunden sikkert søges i den Stilling, som Frankrigs udsforskellige Hærfører i dette Tielik indtager til de europæiske Anliggender. Man veed, at Forholdet mellem Keiser Napoleon og Sverig er meget intimt; han har i sin Throntale opstillet sit Enten-Eller, Congres eller Krig, og da England ved sit Afslag har umuliggjort en Congres, staaer det andet Alternativ kun tilbage. Keiseren synes tilbøjelig til i Vintermaanederne, i hvilke dog Intet af Betydning kan foretages, at ville indtage en afventende Holdning og lade Situationen udvikle sig mere, førend han tager en afgjørende Beslutning, og det er høist sandsynligt, at han har givet sin svenske Forbundsfaale et Bink om, at han heller ikke skal forhaste sig med at foretage noget bestemt Skridt. Underledes lader det sig ikke godt forklare, at det svenske Cabinet, der mere end noget andet har opmuntrret vor Regjering til at følge en national Politik og gjøre Tydskland alle mulige Indrømmelser i Holsten, men at staae fast i Slesvig, hvis Bevarelse og Frigjørelse for tydsk Indflydelse var en Værfærdssag for hele Scandinavien, nu saa pludselig lader os i Stikken, berøver os den Reserve, hvis Vistand vi gjorde Regning paa, da Frontstillingen ved Danewirke forberedes og udsætter os for alene at skulle optage Kampen mod en uhyre Overmagt.

Danmark har imidlertid kun Valget mellem at udholde denne Kamp eller at give efter for Tydsklands Forbringere. Forbundsdagen har med en ringe Majoritet besluttet Execution i Holsten under Forbehold af Arvefølgemaalets Ordning og saaledes valgt en Fremgangsmaade, som selv den spidsindigste tydsk Statsretslærer ikke skal kunne forsvare, da en Execution jo iværksættes for at tvinge en gjenstridig Forbundsfaale til at opfylde de ham ifølge Forbundsloven paahvilende Forpligtelser, medens Forbundet derimod ikke har anerkjendt Christian IX som Forbundsfaale, men tværtimod kastet hans Repræsentant paa Holstens og Lauenborgs Vegne paa Døren. Det er en Occupation af Holsten, der nu skal foretages, og den tvetydige Maade, hvorpaa haade Grev Neshberg og v. Bismark sortoste den ubetinget forpligtende Londontractat og sætte den i Forbindelse med Underhandlinger, hvormed den ikke har det Ringeste at gjøre, burde have oplyst Europa om, hvad de i Virkeligheden søer i deres Skjold. Det er imidlertid saa langts fra Tilfældet, at de øvrige Stormagter i Fredens Interesse have øvet og endnu i dette Tielik øve et stærkt Tryk paa den danske Regjering, for at bevæge den til at gjøre nye Indrømmelser. Tilbagekaldelsen af Kundgjørelsen af 30te Marts er den første Frugt af dette Tryk, og hvis, som „Fædrelandet“ ligesaa høitlydende har sagt, nogen anden Ret gjaldt i Tydskland end Ræveretten, og hvis de med bitter Ironi kaldte venstrelig-hindede Magter besad den ringeste Gnist af Retfærdighed, maatte Sagen dermed være afgjort, thi med Ophævelsen af Kundgjørelsen gaar vi for Holstens Bekommende lige tilbage til 28de Januar 1852, uden noget andet Sted at kunne finde et Holdpunkt. Men Tilbagekaldelsen af Kundgjørelsen af 30te Marts betyder noget ganske Andet; dette Skridt vil ufeilbarlig føre til Ophævelsen af Forsamlingen af 18de November, thi her i Danmark kan vel Ingen betvivle, at

Slesvig er det Hængsel, hvorefter hele Striden dreier sig; de tydsk Stormagter ville betragte Ophævelsen af denne Forsamling, som de kalde en Incorporation, nagtet Slesvigs særlige Anliggender ikke med en eneste Tøddel ere berørte i den, som en naturlig Conseqvent af den gjorte Indrømmelse, og det er desværre mere end sandsynligt, at de øvrige Stormagter ville understøtte dem. Spørgsmaalet opstaaer da, skulle vi give efter eller kæmpe for vor Ret, og Svaret burde ikke være tvivlsomt; thi kjendt en Krig er et stort Ude, er en Nationaluhjælp og Opgivelsen af vor Selvstændighed, der vil være en sikker Følge af Estergivnehed i dette Livs-spørgsmaal, dog en større. Men flere af Tidens Tegn tyde hen paa, at det sidste Alternativ vil blive valgt. Tanken om at gjøre Modstand i Holsten for at protestere mod Tydsklands fjendtlige Indfald og constatere Krigens Udbrud synes at være opgivet. Ministeret Hall, der neppe vil fremstille sig for Rigsraadet og forlange Ophævelsen af Forsamlingen for Danmark-Slesvig, som det med Udholdenhed og Dygtighed har saaret sat igjennem, vakler i dette Tielik, og nagtet Nyttet om, at det alt havde indgivet sin Demission endnu ikke har stadfæstet sig, vil det ikke kunne gennemføre sin Politik uden Krig, og naar vi mene, at det neppe vil besidde tilstrækkelig Energi og Daadkraft til at sætte Danmarks Skjæbne paa eet Tærningkast, saa skal det ikke være nogen Bebreidelse, nagtet vi troe, at Lykken begunstiger den Modige, og at vort Fædreland nok vilde saae Alliere, hvis det holdt ud til Foraaret, da en almindelig Krig ibetmindste efter vor Opfattelse af den hele Stilling vil være uundgaaelig. Men den, der ikke bærer Ansaret, har naturligvis lettere ved at gjøre Regning paa Chancer, der naar Alt kommer til Alt dog ikke ere sikkre, og Ansaret for at føre en Krig uden en eneste Forbundsfaale, ja endog imod hele Europas Villie, er saa stort, at man nok kan udforske de Mænd, der gye tilbage derfor. Men desom vi ikke optage Kampen, hvis vi vælge det andet Alternativ, vil et Ministerium Bluhme sikkert afløse Ministeriet Hall, og dette vil det ikke koste nogen Overvindelse, det gjør det ikke paa Grund af Nødvendighedens Bud, men forbi det mener, at vi kunne være bedst tjente dermed, naar det forskaffer os en mere eller mindre absoluttistisk Hælfat, i hvilken man maaskee vil forunde os et efter Folkeantallet valgt første Kammer, medens de tydsk Landsdeles Laro ganske sikkert og i fuldeste Maal vil blive varetaget i det med slesvig-holsteniske Prælater og Middere rigt spækkede Herrebunds. Det er vor Overbeviisning, at Stillingen vil udvikle sig paa denne Maade, og vi have anset det for Pligt at udtale det, hvor sørgeligt det end er, at skulle spille Ulykkesprophet. Vort eneste, men rigtignok kun meget svage Haab er, at Regjeringen saavel som Folket i det sidste Tielik vil mande sig op til kraftig Daad, vil lukke Tret for Diplomatiens Indflydelse, der altid have været os til ringe Vaade, og kæmpe for vor gode Ret med den Fortrosthed, at den tilsidt vil sejre, saa at Ordspøget: Hjælp Dig selv, saa vil Gud nok hjælpe Dig, skal gaar i Opfyldelse.

— Udlandets politiske Begivenheder have ikke synderlig Interesse. I England gjør man sig meget lystig over Congresen, der skulde ombanne Europas Kort overensstemmende med Tidens Forbringere og bringe Tractaterne af 1815 i Samklang dermed. Derfor man opstiller noget Princip, siger man, f. Ex. det saameget loopryste Nationalitetsprincip, vil Rusland stemme bekræftende med Hensyn til Slaverne i Serbien og Bulgarien, benægtende med Hensyn til Polen. Sverig vil stemme bekræftende for Finland, benægtende for Norge. Danmark vil stemme bekræftende for Norge, benægtende for Schleswig-Holstein. Tydskland vil stemme bekræftende for Schleswig-Holstein og Elsass, benægtende for Posen, Ungarn og Venedig. Frankrig vil stemme bekræftende for Genf, benægtende for Elsass og Algier. Og saaledes vilde det gaar alle Europas Stater. Drog man et andet, endnu ældre Doctrin, nemlig Doctrinet om Tractaternes Gyldighed frem, vilde det ikke gaar stort bedre. Grindrende Krakau vilde skærre paastraae, at Tractaterne ikke havde meget at betyde, men naar man blot nævuede Ordet Venedig, vilde dets Værfrygt for dem pludselig gjenoplives. Tydskland vilde drive Afgjæder med Tractaterne ved Rhingrandsen, men behandle dem med afsjort Foragt ved den danske Grændse. Frankrig vilde derimod være den eneste Magt, der vilde være istand til at lade haant om Tractaterne, fordi de have misbehandlet det saameget som muligt, medens det har hævet og udvidet sig trods dem.

M.

Konst.

— Fra E. Langes photographiske Anstalt er udgaaet et fortrinligt Photographi af Conferentsraad Wegener; det er udført som Portrait, indfattet i en smagfuld Ramme.

Bladtinger.

— I et Brev til os fra Rom af 1ste Decbr. hedder det: „Det var naturligt, at vi ogsaa sølte Trang til at ytre vor Deeltagelse i vore hjemmeverende Landmænds store Sorg, og vi bleve snart enige om at holde en Sørgefest til Kong